MARIÁN HORVÁTH

PRIESTOR AKO DAR

www.elist.sk

MARIÁN HORVÁTH

PRIESTOR
AKO DAR

Autor: © Marián Horváth
Ilustrácie: © Igor Cvacho
Obálka: Adriána Nadzamová
Korektúra: Silvia Valkovič
Vydavateľ: Elist, Liptovský Mikuláš
Rok: 2026

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN: 978-80-8197-629-2

PRIESTOR je posledné slovo, ktorým viem opísať miesto, v ktorého tichu som sa opäť rozoznal.

Je to miesto, v ktorom počuť hlas srdca.

Táto chvíľa ho napĺňa darmi, s ktorými sa môžem bezstarostne hrať.

A práve na tomto mieste sa zrodil príbeh, o ktorý sa s vami teraz s radosťou podelím.

I. Hope 9
II. Chlapec, ktorý sa chce opäť hrať 10
III. Stretnutie 13
IV. Prázdno plné možností 24
V. Za oponou 26
VI. Začiatok veľkého dobrodružstva 30
VII. Pozvanie do tanca 38
VIII. Emily 55
IX. Karty sú rozdané 60
X. Ak chceš trafiť orla, mier na Mesiac 72
XI. Zrkadlo zmeny 79
XII. Odkrytie rovín 88
XIII. Vitaj doma, Steve 95
XIV. Adamova mapa 110
XV. Kruh 121
XVI. Jedenásty hráč 125

I.
Hope

Peniaze, ktoré som mala odložené ako rezervu, kým ku mne príde nová práca, sa míňajú. Vysvetlím vám, prečo to tak nazývam. Práca príde ku mne, nie ja k nej. Nechystám sa ju hľadať. Teda aby som to upresnila, nemala som to v pláne, lenže zatiaľ nič neprišlo, a ako som už spomenula, dochádza mi finančná rezerva.

Nedávno som si v jednom časopise o peknom bývaní všimla, že hľadajú nových hráčov do tímu. Veľmi rada vnímam priestor, ktorý je čistý, otvorený a v súlade s tým, ako sa v ňom chcem cítiť. Túžim vytvárať takýto domov sebe a možno aj iným, ktorí sú rovnako naladení. Pre seba sa mi to zatiaľ nepodarilo. Možno práve preto začnem tam, kde je to teraz možné. A práve z tohto dôvodu ma oslovila táto ponuka.

A tak som tu, na chodbe redakcie časopisu *Priestor ako dar*. O hodinu by som mala mať pohovor, kde spoločne zvážime, či som vhodnou kandidátkou na spoluprácu.

II.
Chlapec, ktorý sa chce opäť hrať

Ako dieťa som sa často hrával s legom. Neustále som vytváral a rozoberal hrady, domy, cesty, ulice, ľudí, zvieratá... vlastne všetko, čo sa vytvoriť a rozobrať dalo. Môžem smelo potvrdiť, že lego bolo mojou najobľúbenejšou hračkou.

Otec je stavebník. Má vlastnú stavebnú firmu. Predtým pracoval v rôznych spoločnostiach a postupne sa vypracoval na šéfa jednej veľkej spoločnosti, ktorá sa zaoberala výstavbou rodinných domov. Keď už vedel o tomto remesle a obchodných záležitostiach všetko, čo bolo potrebné, založil si vlastnú firmu.

A tak, keď som si postupne vyberal strednú školu a potom univerzitu, nikdy som neuvažoval nad tým, že by som išiel iným smerom než on. Všetky školy mali stavebné zameranie. Neskôr som začal pracovať v otcovej firme ako manažér procesov, ktoré sú potrebné pre úspešný chod spoločnosti. Stavali sme rodinné domy a predávali ich. Mal som záujem presadiť spôsob výroby domov na kľúč podľa špecifických požiadaviek a predstáv ich

budúcich majiteľov. V tom som sa opäť videl ako to dieťa, ktoré tvorí z lega niečo, v čom je viac ako len stavba. Otec mi však vysvetlil, že aby bola firma úspešná, musí stavať a predávať veľa domov - takých, ktoré vieme lacno postaviť a predať so ziskom. Inými slovami - zrealizovať v čo najväčšom počte niekoľko projektov vypracovaných presne s týmto zámerom.

A tam videl moju úlohu manažéra procesov. Pripraviť projekt rodinného domu tak, aby v ňom boli zahrnuté materiály a stavebné postupy, ktoré vieme lacno a kvalitne obstarať u dodávateľov. A to bola ďalšia fáza mojej činnosti - hľadať, rokovať a vyberať vhodných dodávateľov, aby sme dali dokopy projekt kvalitného a lacného domu a predali ho so ziskom.

Pracoval som u otca niekoľko rokov. Otec bol veľmi spokojný, firma prosperovala a on sa tešil, že ju raz bude môcť odovzdať mne, aby som pokračoval v tom, čo on začal. Rozum mi vravel, že je to pohodlná cesta. Srdce však vedelo, že je všetko inak. To srdce dieťaťa, ktoré sa hralo s legom.

Spočiatku ma práca u otca aj bavila, mala v sebe istú dávku kreativity, ktorú som v nej hľadal. Vytvárali sme s architektom projekt, do ktorého sme vkladali čo najviac opakovateľných zložiek – či už

materiálov, alebo technológií. Čím menší počet viackrát opakovateľných zložiek, tým lepšie.

A tam bol opäť priestor, aby som vyberal dodávateľov, ktorí tie opakovania budú realizovať. Zachovať kvalitu a dosiahnuť najnižšiu cenu, keďže tá sa potom vynásobí počtom opakovaní. Neskôr prišla fáza predaja, reklamy, zabezpečenia čo najväčšieho odbytu. Postupne sa zo mňa stal stroj na vytváranie zisku. To bolo jediné, čo som tvoril.

Prišiel však deň, keď som sa rozhodol, že pôjdem vlastnou cestou. Stálo ma to nezhody s otcom, nepochopenie, príjem a dokonca aj bývanie. Všetko totiž bolo spojené s ním a jeho firmou. O tom však možno neskôr.

A tak teraz kráčam do budovy jedného vydavateľstva, kde ma čaká pracovný pohovor. Lepšie povedané, porozprávame sa o tom, či vieme spolupracovať. To znie povzbudivejšie a je v tom ľahkosť.

III.
Stretnutie

Hope sedela v krásnej miestnosti. Bola to časť chodby, ktorou sem prišla. Drevený nábytok - stôl a jednoduché stoličky, na ktorých boli pripevnené béžové podložky vyplnené pamäťovou penou. Sedelo sa na nich veľmi príjemne. Efektívne skĺbenie prírodných materiálov a jednoduchého pohodlia.

Priestor výrazne násobila presklená stena pozdĺž chodby, ktorá ju vizuálne spájala so záhradou pred budovou. Boli v nej krásne usporiadané stromy v kamenných ostrovčekoch. Nízke ohrádky z kameňa tvorili kruh široký asi päť metrov. V týchto zemou naplnených ohrádkach rástli krásne stromy rôznych farieb a tvarov. Medzi nimi čistý, nakrátko pokosený trávnik a prístupové cestičky z kamenných dlaždíc. Pôsobilo to jednoducho a pritom plné života. Tento priestor prezrádzal, že názov časopisu nie je iba na titulnej strane, ale ukazuje sa už pri vstupe do areálu redakcie. A s každým ďalším krokom sa význam tohto názvu ukazoval vo všetkom, čo zachytilo Hopin pohľad. A nielen pohľad, cítila to každým zmyslom. Zdalo

sa jej, že je na správnom mieste. To, čo videla a vnímala, jej o časopise a ľuďoch, ktorí ho tvorili, veľa prezradilo. Bolo pre ňu nesmierne dôležité, kto tvorí tím, ktorého súčasťou sa mala stať. Zatiaľ to bol iba prvý dojem, no bol fajn. *Uvidíme, čo ma čaká vo vnútri*, pomyslela si. O štyridsať minút sa mal začať jej pohovor.

Zrazu začula tichú ozvenu niečích krokov na chodbe. Kroky boli neisté, občas zastali a potom opäť pokračovali. Možno to bol šéfredaktor časopisu, možno ďalší uchádzač, možno... Keď sa Hope jemne naklonila, zjavila sa jej silueta mladého muža. Vlnité blond vlasy, vysoká športová postava. Podľa tváre, ktorá už nadobúdala ostrejšie črty, mohol mať okolo tridsať rokov. Občas sa zastavil pri dverách niektorých miestností, ktoré táto chodba prepájala. Asi aby sa pozrel na menovku pri dverách. Zdalo sa, že hľadal to, čo ona - miestnosť číslo dvanásť, pred ktorou sedela. Bola na konci chodby a už ho od nej delili iba tri miestnosti.

„Pekný deň," pozdravil mladý muž.

Hope odzdravila a čakala, čo sa bude diať.

„Ahoj, som Steve a o tridsať minút tu mám pohovor. Môžem si prisadnúť?" prihovoril sa trochu menej formálne.

„Pokojne," odvetila Hope rozpačito. O tridsať minút mala pohovor aj ona, preto jej hlavou prúdila rieka myšlienok. Budú si z nich dvoch vyberať priamo na pohovore? Budú ich konfrontovať a porovnávať, kto ako zareaguje? Radšej tú rieku opustí skôr, než ju stiahne jej prúd. Nakoniec, nie je to súťaž. Iba idú zistiť, či majú s časopisom spoločný prienik. Prienik, ktorý by rozvíjali v prospech oboch strán. Aspoň tak vnímala spoluprácu ona.

Už niekoľko minút sedeli obaja bez slov. Steve pôsobil pokojne. Obzeral si chodbu a spojenie so záhradou, rovnako, ako to pred pár minútami robila Hope. Vtom jej napadlo, že sa mu nepredstavila, keď jej povedal svoje meno.

„Prepáč, nestihla som sa predstaviť, keď si prišiel. Som Hope a tiež tu mám pohovor. Vyzerá to tak, že ho máme obaja v rovnakom čase, o desiatej hodine."

„Áno, to sedí, a ďakujem za predstavenie," odpovedal veľmi pokojne a láskavo Steve.

Hope nemala chuť pustiť rozhovor do víru tej rieky myšlienok, ktorá ňou práve pretiekla, a preto obrátila pozornosť na dizajn chodby, ktorý zjavne zaujal aj Steva.

„Keď si prichádzal, všimla som si, že ťa zaujal tento priestor."